

ГЛЕДНА ТОЧКА

ЛИЛИ СПАСОВА

Действащи лица:

Ксавиера- еманципирана млада жена, лесбийка

Мишел- омъжена и отдадена на семейството

Никол- кариеристка

„Няма лоши жени, има само неразбрани такива!”

Въведението:

На сцената трите жени които правостоящи разговарят. / на фона на джаз ритъм/ След размяната на репликите всяка от тях тръгва в различна посока. /джазът спира след прибирането на трите зад кулисите/

- „ Може да имаме различни гледни точки, но това не означава че не можем да бъдем приятелки. Никога не съм крила пристрастието си към професията си и женската половина от човечеството. Мъжете са грешка на природата. Нали?“

Ксавиера

- „ Различieto не означава непременно отказване и отричане от него. Най- хубавото е да си различен и да не се вместиш в категорията „ като другите“. Еднаквостта е зараза, при това опасна и коварна. Да си различен и верен на себе си въпреки другите и въпреки всичко- това е истината. По добре неразбран ексцентрик, отколкото разбран мухльо“ .

Никол

- Е, аз се вметвам в категорията „ като другите“, но не го намирам бомбастично. Още не съм умряла от болестта наречена вметване в „ рамките на приличието“ и съществувам. Всъщност понякога се питам- живея ли? Не, не ме слушайте. Просто проявявам типичното за себе си самосъжаление, а единственото лекарство срещу него е здрав сън и отърсване от проблемите. При мен проблема е негово величество – съпругът. Просто ще го махна от себе си, като въшка попаднала в буйна грива. Едва ли ще усетя болка“ .

Мишел

Първо действие

Една запъхтяна жена излиза на сцената. Стая. Диван. Телефон. Приятна атмосфера.

Доста е екстравагантна и импулсивна.

Никол: - По дяволите! Този път се провалих. Не издържах на напъна. Тези японци направо ме изсмукаха напълно. Провалих сделката си. Провалих я... Звън на телефон. Тя вдига слушалката.

- Какво става Мишел? Защо плачеш? Добре, ела тази вечер у дома. Няма проблем. Тук съм и те чакам.

Затваря слушалката.

- По дяволите тези мъже! Сигурно пак е направил нещо, което е разстроил Мишел.

Звън на вратата.

Никол отваря и вътре влиза една шармантна дама.

Ксавиера: - Здравей. Бързах. Мишел ми се обади. Искаше да се съберем. Какъв е проблема? Дори токчето на обувката ми се счупи. / събува едната си обувка и я размахва във въздуха. Оглежда се./ Къде е Мишел?

Никол: - Още не е дошла. Тя току що ми се обади. Ти от къде се появи така внезапно? Нали щеше да си на уикенд в Париж с Анабел?

Ксавиера: - Отложих заминаването още снощи. Нещо не ми се пътува. Предпочитам малко покой у дома пред камината.

Никол: - Не те разбирам. На Анабел така и се искаше да отидете до Париж!

Ксавиера: - Париж ще почака. Ти какво да не би да ме упрекваш, че съм отложила заминаването?

Никол: - Понякога отлагаш нещата толкова за дълго, че когато се случат вече не е същото. Спомняш ли си онзи случай с палтото?

Ксавиера: - Какво палто? Чакай да поседна. /с финес тя сяда на дивана/

Никол: - Дълго отлаганото палто. После когато го получих ми беше безразлично. Тя не се ли сърди?

Ксавиера: - Анабел ми е свикнала. Тя е компромисна натура. Все пак една вироглавка стига в семейството.

Никол: - Връзката ви продължи прекалено дълго. Или греша?
Ксавиера: - Нищо не е достатъчно дълго, когато е хубаво. На нас ни е хубаво и сме щастливи. Това е. Може да съм труден характер, но когато обичам- обичам, а Анабел не е глупачка. Може да е всичко друго, но не и това. При теб как протече сделката?

Никол: - Ужасно. Мисля, че нищо не се получи. Явно съм прекалено дръзка за японците. Прекалено скандална. Така си обяснявам хладното им отношение към представената колекция на Агенцията ми. Те какво си въобразяват? Че ще им се кланям, като гейша ли? Не, изобщо не са познали. Мотивите които представих са доста интересна смесица на няколко култури, но объркването което видях в очите им, направо ме разби. Както и да е. Якосуко Наза обясни, че когато вземат решение ще ме потърсят. Ох, къде се бави Мишел?

Звън на вратата. Никол става и отваря. Мишел влиза. Видимо е разстроена.

Мишел: - Приятелки, благодаря ви че веднага реагирахте. Имах нужда от вас. Сяда и заплаква.

Ксавиера: - Ти сега ще се лигавиш ли? Я избърши сълзите си!

Мишел: сепнато - Права си. Никакви сълзи. Писна ми. От днес съм в стачка.

Никол: учудено - Каква стачка? Защо ти е нужно да стачкуваш? Направо унижтожавай, преди да са унижтожили теб. Стачката е вид молба- забележете ме. О, я стига. Стачки ще ми прави. Никакви стачки. Какво се е случило?

Мишел: - Той ми изневерява.

Ксавиера учудено - Е и от това да не би да се умира?

Никол: Като всеки мъж, ето защо ги консумирам и после Адиос не си ми нужен, мога без теб, а ти се заби в семейството и сега какво? Или се примиряваш или променяш нещата. Среден изход нямаш. Пътищата са два. Или назад като победена или напред като победител.

Мишел: - Вие сте невероятни. Никол, ще ми налееш ли едно мартини? Нещо устата ми съхне...

Никол налива питие.
- Ксавиера за теб?

Ксавиера кимва с глава и оправя косите си.
После отпиват от чашите си. Мълчат. Никол запалва цигара. Мишел размахва ръка.

Мишел: - Тези цигари, така и не ги отказа.

Никол: - Не виждам смисъла. По добре жив пушач отколкото мъртъв непушач. Така и така всички си тръгваме някой ден от тук. Поне ще си тръгна с кеф от тук без да съжалявам за нищо.

Мишел: - За нищо? Нямах деца. Нямах съпруг. Дори нямах постоянен любовник. Намираш мъжете за грешка на природата. Какво искаш от живота? Какво?

Никол: - Ти имаш семейство. Имаш съпруг и постоянен партньор в леглото. Е, както виждам не изгаряш от щастие? Нали знаеш, че по добре да си сама от колкото зле придружена. Имам си работата. Разполагам с времето си. Когато поискам някой мъж винаги мога да го имам. Красива съм. Богата съм. Защо ми е бодил в ежедневието? Не виждам смисъла. Не искам ограничения. Не искам претенции от някой, който дори не знае къде стоят мръсните чорапи. Не! На мен така ми харесва.

Ксавиера: се вмъква в разговора - Пък аз имам професия и... Анабел. Отдавна съм преодоляла факта, че някога семейството ми се отрече от мен поради факта, че съм лесбийка. Какво като съм различна? Или ме приемат или не ме приемат. За моите старци съжалявам.../ отпива си глътка от питието/. За нищо друго. Мъчно ми е, че не пожелаха да ме видят дори в последните си часове. Консервативни до последния си дъх. Щом не си като всички- не си годен. Брей, брей...Вие ми останяхте в този живот най-вярното и истинско нещо независимо от всичко което се случва. Да. И докато не съм се напила...да ви кажа- обичам ви.

Мишел: с кротък глас Не съм щастлива. Или съм щастлива, но не усещам щастие си като щастие, а по-скоро като бреме. Странно! Имам мъж и деца, които обичам, а не ми е достатъчно...Кога стига на човек, за да се почувства щастлив? Кога? Понякога нощем не мога да спя. Чувам дишането му. Похъркването му. Спи обърнат на другата страна. Сякаш не съществувам. Между нас е празно пространство, а дишаме един и същи въздух. Спим в едно легло. В другата стая спят четирите ни деца. Нашите деца. И какво от това? Те растат. Променят се. Ние се променяме. Променихме се. Онази е от болницата. Докторка е, като него. Общи интереси. Общи теми и полека полека...обща постеля...Пък аз си седя у дома, гледам си децата и кому нужно да търпя? се попитах снощи. Кому?

Ксавиера: - Е, и до какъв отговор достигна?

Никол: - Не я разпъвай така. Нека се успокои.

Мишел: Вече съм спокойна. Спокойна. Явно е от мартини то и от факта, че съм с вас. Налей ми още едно питие, моля те Никол.

/Мишел протяга ръката си към приятелката си, а тя и сипва в нея/

Ксавиера- настоятелно: - Сега ще ни кажеш ли какъв е проблема? За да искаш да се видим има нещо повече от една изневяра. Има нещо друго, което премълчаваш. Познавам те. Това не е типично за теб. Да цивриш и мрънкаш...като хлапачка. Каква е истината?

Никол: - Бъди по- деликатна Ксавиера. Моля те. Мишел е най- крехката от трите ни. Най- чувствителната. Още от времето когато бяхме деца. Помниш ли как плака, когато настъпихме онази калинка. Рева цял ден. Помниш ли?

Мишел: - Стига спомени от миналото. / отпива глътка/ Убих го!

Никол: - Черен хумор нали? Стига Мишел. Стига сме говорили празни приказки. Убиват- убийците. Ти не си убийца. Ти си примерна домакиня. Майка. Съпруга. Имаш дом. И две шантави приятелки, но това е нещо естествено. Дори това, че в твоя така подреден живот присъстваме ние двечките. Всеки си има причина, за своите постъпки. Ти защо остана наша приятелка? Все се канех да те питам. Ти примерната, ти добричката, вечната отличничка на випуска- защо остана наша приятелка?

Мишел: - Защото Ви обичам!

Ксавиера: с леден тон - Обичта е относително нещо. И ние те обичаме, но не превръщаме това си чувство към теб в досада или подобие на любов. Ти какво казваш, че си го убила? И очакваш да ти повярваме? Дори може би, очакваш аплодисменти? Най – сетне да постъпиш правилно! Ти сериозно ли?

Мишел: - Мисля, че да. Беше много лесно. Както спеше разбих главата му с вазата от Китай. Онази голямата, която ми подари докато пътуваше по специализации. Спец- по хойкане в Кит- АЙ!!!!!!!!!! Мъж! Проклетник!

Ксавиера: - Така. Сега се успокой. Моля те, Мишел. Просто се успокой. Нито един мъж не заслужава и капчица сълза пролята от окото ти. Дори и онзи с който те свързват 15 - 20 години брак и няколко деца. Господи! Това е сериозно нещо. Ти сигурна ли се, че е мъртъв?

Мишел: - Ударих го. Видях кръвта му. Сега не знам какво ще се случи. Наистина не знам.../ звучи объркано/ И децата ми? Какво ще стане с тях?

Ксавиера: - Има решение. Никол ще ги гледа, а аз ще ги осигуря финансово. Богата съм. Най- богата съм от трите ни. Въпроса е какво ще стане с теб?

Никол: Оглежда лицата им. После изпуска чашата си. Безмълвна е.

Шум от падаща чаша.

Второ действие

В стаята са трите приятелки. Чува се шум от падащи капки дъжд.

Ксавиера: - Нека изясним нещата. Ти сигурна ли си че той е мъртъв?
Понякога мъртвите не са толкова мъртви колкото изглеждат нали? Може просто да е зашеметен...И само да ти прилича на мъртъв.

Мишел: Замислено и провлачено...

- **Ох, вече не знам. Понякога имам чувството, че не живея реално, а само сънувам. Понякога се питам дали това което е наистина е това или нещо друго? Казах ли ви, че от известно време посещавам психиатър. Доктор Лендзи, много мил човек. Изслушва ме. Нещо пише в тефтера си. Кима с глава разбиращо, и започвам да си мисля, че единствено психиатрите са най – свестните мъже.**

Никол: - Свестни мъже няма. Животът ме е научил, че свестните са оазис в душата на жената, изпълнена с копнежи...Мъжете са си мъже! Вари ги, печи ги...Искат едното чукане и после...Хм от доста време действам точно така. Изчуквам този когото си пожелаля и после Адиос...Не ми пука, че той се е влюбил...Влюбеният мъж е като чувал плачещ за изпразване. Изпразнили се и хоп – готово! Вече няма сълзи, няма нищо. Не ми е нужен мъж, за да се събуждам щастлива всяка сутрин. Със сигурност не съм робиня или чакаща Ифигения на брега на морето ,а онзи който ме заслужава явно не е роден още на тази земя.

Ксавиера: - Мишел, ти откога ходиш на психиатър? Защо досега нищо не си ни казвала. Защо си мълчала?

Мишел: - Това е нещо незначително, както целия ми живот досега. Вие?! Вие – вие имате всичко за което сте мечтали, а аз имам всичко, което съм мечтала и не съм щастлива. Вие се усмихвате, бърборите, не ви избива на агресия, не плачете нощем, след като „ съпругът „ ти те е любил като проститутка, да като проститутка! и после се е обърнал на другата страна захърквайки доволно, без да мисли за твоите нужди. Не знаете какво е да искаш да се събудиш и да разбереш, че животът който си живял до вчера не се е случил. / Усмихва се.../ Просто не се е случвал никога и си на чисто. / Въздишка / Изигра ме този живот. Има ли още мартини? /пита тя и сядна на дивана / Доктор Лендзи смята, че имам депресивен синдром съчетан с остра

психоза и на моменти параноични страхови симптоми, които отключват в мен агресивните ми реакции. Той е на- милия мъж, който познавам...

Ксавиера: - Няма мили мъже. Има арогантни копелета и мижитурки. Никога не съм харесвала такива, ето защо избора ми не е случаен. И стига мъже та мъже...Ако това което казваш е вярно и Пит е мъртъв ти се нуждаеш от помощ. / хладнокръвно / Ние ще ти помогнем. Само кажи.

Мълчание...Само дъждът по прозореца.

Мишел: - О, то е завалило? Кога? Защо не чух, че започва буря? Странно. Сякаш съм изключила за момент. Ксавиера, каза ли нещо?

Ксавиера наблюдава Мишел доста вторачено. После се обръща към Никол.

Ксавиера: - Никол, хайде до кухнята. Ела да вземем лед за мартини-то.

Мишел: - Хубава идея.

Никол машинално се отправя към кухнята. Ксавиера я следва.

Ксавиера: - Според мен няма и капка истина в това което тя ни поднася. Дори това по чантата не е кръв. Убедена съм, че друго не е наред.

Никол: - Кое друго? Кое? Тя ме влудява. Гледам я и не мога да позная нашата Мишел. Това тя ли е? Онази малка и чувствителна Мишел, която щом видеше буболечка в тревата изпищяваше за помощ. Сега виждам в очите и ненавист, а после агресия, а после дълбока тишина...Тя не е на себе си нали? Или го е убила наистина? Как смяташ?

Ксавиера: - Тя си е съвсем наред. Мислено го е убивала толкова хиляди пъти, че сега не може да разграничи реалното и действителното от фантазното. Този неин съпруг какво и даде? Не едно, не две, а цели четири деца и затвор между четири стени, уж избран от самата нея. Кое живо същество се оковавана в клетка? Мишел го обичаше, но прекали. Просто убиваше всеки ден чувствата и надеждите и . Монотоността на дните, които той не съживяваше с цвят и цялата му апатичност към нейните чувства...Да, за пореден път знам, че не сгрехих в преценката си за него още щом го видях. Помниш ли? Дръпнах я и прошепнах: „ Той е ловец. Нищо повече!“ А тя и влюбените и очи...Погледна ме и каза: „ Ловец, ама какъв ловец. Сама паднах в мрежата му. Изкусител е“. И после не се спря. От пеперуда на пеперуда, от жена на жена. Остана си просто – ловец! И едно голямо нищо! Нищо! И изобщо няма да ме е яд, ако Мишел му е счутила главата с онази огромна китайска ваза. Казвам ти. Никак няма да ме е яд.

Никол: - Никога не си го одобрявала. Да ти призная – все си мисля че той ти харесваше. А после се отдръпна и хоп оплете Мишел...Нещо тогава някога се случи между вас или греша? Все си мисля, че ако си правила секс с мъж е бил той и никой друг. Или греша?

Ксавиера: - Ти сега на доктор Лендзи ли ще се правиш? Е, и да съм се чукала с него тава не променя факта, че си падам по жени.

Никол: - И аз правих секс с него. Някога. До дървото в градината. Помниш ли градината? Един ден той просто ме сграбчи и залепи до дървото. После...После вдигна роклята ми и ме облада внезапно и дори нямах време да извикам. Някак си спонтанно и отворително беше. Още не бяха женени с Мишел. Той явно просто си търсеше „балъчката“. Но сгреши. Мишел не е ба-лък и всяко нещо има граница. Реших да си мълча. Не исках да проваляя мечтите на Мишел за щастлив брак и вечна любов.

Ксавиера: - До дървото? Казваш до дървото те е обладал...Този кучи син! И мен облада там, малко преди да поиска ръката на Мишел. Обладаване е малко да се каже. Изнасили ме. Дърпах се. Ритах. Хапех. Той прие всичко, като изблик на страст. Скъса роклята ми, онази на бледорозови цветя. Помниш ли я? И ме омърси. Още не съм успяла да изкъпя от себе си чувството, което изпитах. Бях омърсена. Този кучи син! / отваря нова бутилка и отпива от нея / Заслужава да умре! Заслужава да гние в Ада или да пукне от скука в Рая...

Чува се повика на Мишел.

Мишел: - Момичета, много се забавихте. Къде сте момичета? Телефонът звъни.

Никол и Ксавиера се гледат. После отиват в стаята при Мишел.

Никол: - Мишел, аз ще вдигна телефона. Ти просто стой тихо. Моля те!

Никол: - Домът на Никол Валентинес. Слушам. О, вие ли сте докторе? Радвам се, че се обадохте. Всъщност откъде имате номера ми? Разбирам. Мишел ви го е дала в случай на нужда. Да, тук е. Малко е пийнала, но е добре. Не се тревожете. Утре лично ще я доведа при вас. В 17 и 30. До утре докторе. Спокойна нощ. / затваря слушалката /

Ксавиера: - Не попита за адреса. Защо? Или той е и твой психиатър?

Никол кимва с глава.

Ксавиера: - Явно нещо съм пропуснала. Изплъзнало се е, като станиол от стъблото на цвете. Нещо болезнено. Нещо опасно. Мисля да отскоча до апартамента на Мишел. Ще проверя Питър. Веднага ще се върна.

Никол изпраща Ксавиера. Съучастнически се прегръщат. Мишел леко е задремала на дивана. Никол се отпуска до нея и притваря очи. Само капките дъжд удрят по прозореца.

Трето действие

Мишел: стреснато отваря очи

- Къде е Ксавиера? Къде отиде?

Никол: доста набързо изстрелва думите:

- За мартини до магазина. Успокой се. Опитай да поспиш.

Мишел:

- Дали е мъртъв?

Никол:

- Не вярвам. Предполагам, че само е зашеметен, ако си го ударила наистина, а не си си го въобразила.

Мишел: - Ники, ако не е станало това което си мислиш и той е м..

Ники: - Спри! /ръкомаха и не позволява на Мишел да говори/ Не го и помисляй. Най – смешното ще е, ако е в командировка и всичко е било сън. Двете жени се засмиват на глас.

Никол:

- Ох, Ксавиера защо се бави? – Никол се разхожда и пуска музика.

Мишел:

- Магазина е бил нападнат от терористи и Бум! сега няма мартини...

Никол: - Стига си вих-рила фантазии, при това толкова ужасни. Казах ти, опитай да поспиш.

Мишел:

- Искам мартини. Искам мартини. Налей ми още едно!

Никол налива в чашата на Мишел. Никол тихо говори:

- Предполагам разбираш, че алкохола няма да притъпи чувството ти на неудовлетворените нали скъпа? Нали не вярваш, че мартиното носи щастие?

Мишел: О, аз съм щастлива. Най – сетне се чувствам свободна. Най – сетне! / става и пляска с ръце, а после танцува леко залитайки/ Чуват се стъпки. Ксавиера влиза леко запъхтяна.

С влизането казва:

- Момичета, имам нужда от питие.

Мишел: - Ти купи ли мартини или магазина Бууум!/Мишел се кикоти сама на себе си.../

Никол протяга ръка и подава чаша на Ксавиера.

Пита:

- Е, какво е положението?

Ксавиера с тайнствен глас:

- Всичко е нормално. Поне така изглежда доколкото може. Труп Няма! Няма! Вазата липсва.
 - Интересно къде е съпругът ми, ако не е в леглото? А и вазата тя винаги си стои точно там? – с учуден глас пита Никол.
 - Тук има нещо гнило – казва Мишел. Нещо не е наред.
 - Ксавиера: с доста твърд глас – Нека оставим така нещата. Нека не ровим. Труп няма. Може би е заминал...Кой знае?!
- /Оглежда обувките си, сякаш търси нещо и едната ръка намества нещо в джоба на мантията си./ Къщата е тиха. Ох, и този дъжд съвсем няма намерение да спира.

Трите жени са смълчани. Свири джаз.

Четвърто действие

Ксавиера стяга куфара си. Вратата се отваря и влиза Мишел.

Мишел:

- Ти заминаваш? Ще ме оставиш сама? Чувствам се изплашена разбираш ли? Той още не ми е звънял. Вече не знам какво става. Не знам. /прихлупва лицето си с ръце и хлипа/

Ксавиера:

- Заминавам. Не мога повече да отлагам. Ако имаше труп щеше да се разбере. Престани с тези трагедии. Та той те мачкаше ежедневно. Всъщност ти какво искаш? Да е жив или мъртъв?

Мишел мълчи.

Ксавиера:

- Дори нямаш отговор на този така лесен въпрос. Ако е мъртъв ОК всичко си идва на мястото. Оставащ вдовица и готово. Ако е жив и заминал пак всичко е ОК значи си сама, е не вдовица, но САМА, а това е по – доброто решение за теб, а явно и за него ако е предпочел този вариант. По – разумно пътник, отколкото мъртвец! Или...ха – ха – ха мъртъв пътник към Ада!

Засмива се на глас. Ехо, Мишел погледни по – весело на нещата.

Няма съпруг – няма проблеми!

Мишел повдигайки глава от шепите си:

- Ти сериозно ли го мислиш? Ами децата? Те имат нужда от...

Ксавиера не я оставя да продължи: ръкомаха и казва

- О, я стига глупости. Не живеем в ерата на патриархата! Децата имали нужда?! Ти на кой свят живееш? Децата растат и са най – големите егоисти на света. Ти кога за последен път се обади на майка си?

Мишел: - Мисля, че за Коледа. Да, да...точно за Коледа.

Ксавиера с победоносен тон в гласа:

- Ето, точно за това говоря. От Коледа до Коледа. И така... Човек остава сам дори пет деца да има. Това е грубата истина колкото и да не ти харесва.

Мишел:

- Стига, няма да те слушам. Не искам с мен да е така. Не искам да се събуждам и да знам, че ще пия кафе в разговор със себе си.

В този момент вратата се отваря и влиза Никол.

- Вие не гледате ли ТВ? Доктор Лендзи е арестуван. Отвлечал и убивал съпрузите на отчаяни съпруги, негови пациентки. Така раздавал правосъдие. Чувствал се Бог! Представяте ли си? О, Мишел, съжалявам, но сигурно той е отвлякъл съпруга ти. Лендзи е спасителят на жени. Направил е самопризнания.

-

Ксавиера: - Ако не бях лесбийка щях да се омъжа за него! Голяма работа е този доктор. Браво на него! Отмъщението рано или късно достига всеки мерзавец.

Никол: - Може би ще кажете, че съм феминистка, но по добре ми е без мъж. Само като кърпички от време на време за разнообразие ги сменям и готово после всеки по пътя си. За него добре, а за мен още по – добре. Дори за това докторче не бих сменила начина си на живот.

Мишел: - О, значи Лендзи е...О, какъв ужас! Като си помисля само че бях на път да се влюбя в него. Убиец! Да се влюбя в убиец?!?

Ксавиера: Хайде, момичета да прием преди заминаването ми. Пък кой знае може не той да е убил Питър, а и труп няма.

Мишел механично вади чаши, **Никол** налива питие.

Никол: - За какво ще прием? Заради липсата на труп ли? Или заради Лендзи?

Ксавиера: - За нас жените! Наздраве! И за спомените...

После се обръща към багажа си, и намества между дрехите парче от счупена китайска ваза. Загадъчно се усмихва.

Завесата пада.